

1

UN DESPERTAR UNA MICA MOGUT

–Au, desperta’t!

–Oh, no! Tinc molta son. No pot ser que ja sigui de dia– va protestar en Pol mentre es tapava el cap amb els abrigalls.

–Va, que són les vuit del matí. Lleva’t de seguida, que avui t’he d’acompanyar a l’escola i a quarts de deu tinc una reunió de treball –va dir la mare mentre apartava la cortina de la finestra i deixava entrar els primers raigs de llum.

Per motius de feina, els pares d’en Pol havien demanat el trasllat. Abans de les vacances de Nadal l’havien matriculat en una escola a prop de casa i havien quedat que la mare l’acompanyaria el primer dia de classe.

Amb els ulls ben entelats, en Pol mirava a través de la finestra i la claror del dia li feia arrufar una mica les celles.

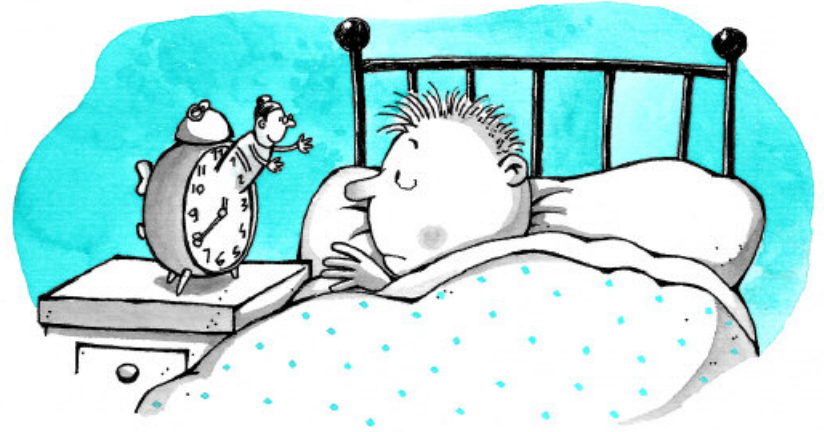
En Pol era un noi molt espavilat amb una qualitat ben curiosa: el món que tenia al seu voltant, de tant en tant, es transformava en un món màgic ple de situacions inversemblants i fantàstiques que només ell era capaç de viure.

8 Aquell matí, les busques del rellotge despertador que tenia damunt la tauleta de nit es movien amb parsimònia assenyalant-li les vuit. De sobte, va veure com aquell despertador li feia l'ullet. Semblava que li deia: «Bon dia, Pol», «Ja és hora de llevar-te, Pol», «Vés a rentar-te la cara, Pol».

Mentre el noiet se'l mirava intrigat, els números que assenyalaven les hores es transformaven en diferents personatges.

S'estava a punt de produir la primera aventura fantàstica del dia.

L'u es va convertir en la tieta Eulàlia, la que sempre li pessigava el nas i feia veure que l'hi havia arrencat.

9 El dos tenia la mateixa cara que en Jordi, el seu cosí, a qui no podia veure ni en pintura. En Pol li va treure la llengua. Ja feia temps que no en sabia res, d'ell, però encara recordava el mal tràngol que li va fer passar la darrera vegada que l'havia visitat.

El número tres era igual que la Margarida, una companya de l'antiga escola, que quan el veia se'l quedava mirant amb aire enamoradís. En Pol va notar com les galtes se li encenien de vergonya. Aquella nena sempre volia seure al seu costat i els amics li van treure una cançoneta fent referència a aquells amors platònics.

El quatre coincidia exactament amb Leonardo di Caprio, el seu actor preferit. Més d'una vegada, la mare l'havia descobert davant del mirall repetint escenes de la pel·lícula *Titànic*. Quan es van mirar, en Leonardo li va fer un somriure d'allò més simpàtic.

El cinc tenia el mateix posat que en Marc, un tiet seu. S'ho passava molt bé amb ell. De tant en tant feien una botifarrada amb tota la família i ells dos organitzaven els jocs per a tothom.

El sis era idèntic a l'entrenador de bàsquet, fins i tot vestia el mateix xandall que deixava veure un munt de molles cada vegada que s'ajupia.

El set li va recordar una foto del seu pare vestit de soldat quan feia la mili.

Només quan va arribar al vuit es va adonar que l'agulla dels segons li portava malastrugança. Corria com solen córrer les busques dels segons: molt ràpidament, molt ràpidament, gairebé sense respirar. A mesura que s'apropava a un número, millor dit, al personatge que representava el número, el feia desaparèixer com si l'engolís. Un calfred el va sacsejar. Encara que en Pol sabia que no corria cap mena de perill, aquella situació li resultava angoixant. Tot d'una, la mare va treure el cap per la porta i en Pol va xisclar ben espantat.

–Aaahh!

–Què et passa? –li va preguntar, estranyada.

–No, no res –va respondre en Pol–. Ha estat un ensurt.